

TRETIA KAPITOLA

MÔJ ZRUB je síce iba na skok od kancelárie, ale aj tak mi trvá celých štyridsaťpäť minút, kým sa vyhrabem zo všetkých mailov, pozbieram si veci a vyberiem sa pešo domov. Pripomínam si, že musím zavolať Hankovi a spýtať sa ho, či aj predtým boli nejaké problémy so stromami na južnej strane. Alebo či si všimol tú rodinku medvedíkov čistotných rozoberajúcich stodolu. Alebo či mal nejaké problémy s dodávateľom hnojiva.

A ak áno, prečo ma o tom neinformoval?

Pretože veľmi dobre vedel, že toto miesto bola len strata peňazí a chcel sa odsťahovať s manželkou na Kostariku. V mysli sa mi príhodne vynorí spomienka, ako som musela plagáty s touto exotickou destináciou strhávať zo stien pracovne. Samé zelené džungle a bohaté vodopády, ktoré časom tak vybledli, že boli takmer biele.

Určite som nebola celkom pri zmysloch, keď som kupovala túto farmu. Zrejme som bola zaslepená čarom tohto miesta. Bola som príliš sústredená na tú malú rozkošnú chalúпку ob-

jímajúcu okraj pozemku, v hlave mi tancovali predstavy, ako sa skrútim pred kozubom so šálkou čaju v ruke. Predstavovala som si prvý sneh toho roku, ako sa prechádzam pomedzi nekonečné rady stromov. Miesto, ktoré by mi patrilo. Miesto, kam budem konečne patriť aj ja.

Keď som vyrastala, s mamou sme sa často sťahovali, aby sme sa uživilí. Ťažko som sa udomáčňovala, keď sme sa objavili v novom meste, kde si mama našla prácu ako čašníčka alebo dočasná sezónna výpomoc. Mama za to nemohla, vždy sa veľmi snažila. Vždy sa snažila robiť všetko výnimočne, aby to dávalo zmysel. Snažila sa nás udržať na jednom mieste najdlhšie, ako mohla, dôkladne balila náš úbohý majetok, keď sme sa vliekli z miesta na miesto. Náš vyšívaný nápis na uvítanie zavesila vždy na to isté miesto a mali sme vždy rovnaké utierky posiate vyšívanými citrónmi a limetkami. Ja som sa však bála zvyknúť si, premýšľajúc, či to stojí za to, ak budem musieť o mesiac zdvihnúť kotvy a začať kdesi znova od začiatku.

V stromoch zašuchoce nápor vetra a nadvihne mi vlasy, ktoré ma poštekli na lícach, zatiaľ čo mi pod topánkami zachrupčia listy popadané z majestátnych javorov, ktoré lemujú okraj farmy. Neďaleko je vychodená cestička, ktorá spája môj zrub s kanceláriou. Vinie sa cez malú čistinku a vonkajší okraj poľa s tekvicami. Táto cesta zvyčajne v dobrom počasí zaberie päť minút, ale dnes sa vlečiem z nohy na nohu – sledujem, ako slnko pomaly klesá na oblohu a ako sa svetlo kĺže po listoch. Tancujúce odtiene červenej, modrej a žltej sa okolo mňa spájajú do kaleidoskopu.

Asi nebude náhoda, že som tento pozemok kúpila v októbri. Večer, ako je tento, vládne na farme špeciálne kúzlo,

je tu určitá nostalgia, keď sa minulosť premiešava s prítomnosťou a flirtuje s budúcnosťou. Cítim dym z dreva z kozubu vychádzajúci z Beckettovho zrubu na úpätí kopca, vidím stúpajúci stĺpec dymu z jeho komína. Nado mnou zašuchocú konáre a ozve sa niekoľko sov, vydávajúc slávnostný zvuk pri strácajúcom sa slnku. Na jednu dokonalú chvíľu si pripadám, akoby som sa ocitla na obrázku, ktorý mama lepila na stenu každého bytu, ktorý sme nazývali domovom.

Je na ňom farma. Jeden jediný červený traktor. Dievčatko s kolenami umazanými od blata a v pozadí dokonalá skupinka vianočných stromčekov.

Snívala som o tomto ešte skôr, než som sa vôbec odvážila mať nejaké sny.

V diaľke uvidím svetlo, ktoré sa v teplej žiare vylieva na štrkom vysypanú príjazdovú cestičku pred mojím domom. Keď prejdem okolo posledného stromu, ktorý označuje koniec môjho osobného pozemku, vchodové dvere na zrube sa otvoria, vyjde z nich Luka a plec om sa oprie o zábradlie. Mám chuť sa zasmiať na jeho obrovskej postave na mojej maličkovej verande, pred mojím miniatúrnym domčekom s malou kuchynskou utierkou v rukách. Prehodí si ju cez plece a prekríži si členky v ponožkách. Usmejem sa, keď si všimnem, že sú to tie ponožky, ktoré som mu dala minulé Vianoce – s malými fľaštičkami od srirachy. Ústa vytiahne do malého úškrnu – takého, pri ktorom má nižšie ľavú stranu spodnej pery – a októbrový vietor sa mu pohráva s nepoddajnými rozstrapatenými vlasmi. Jeho teplé hnedé oči odrážajú zapadajúce slnko, vďaka čomu vyzerajú v strácajúcom sa svetle takmer ako jantárové.

„Tak teraz ku mne chodíš ako zlodej?“ pridám do kroku a zacítim závan paradajok a bazalky. Ak uvaril mäsové guľky podľa receptu jeho babky, možno ho už od seba nepustím.

„Ale prosím ťa, aké vlámanie, veď mám kľúč,“ bráni sa. Zasmejem sa a jeho úsmev sa premení na niečo krásne. Je to moment, ktorý si chcem uchovať v hĺbke duše na osamelé a smutné noci. Zhlboka sa nadýchnem a snažím sa uložiť si tento obraz do pamäti. Ukladám si tie ružové a fialové tieňe schovávajúce jeho tvár napoly v tieni, ako sa mu tepláková mikina tiahne cez hrudník a jeho chodidlá v ponožkách, pod ktorými vŕzga staré drevo verandy. Čaro sa ukrýva v detailoch, zvykla vravieť moja mama. A tieto detaily sú dokonalé.

Vystúpim na spodný schod a Luka mi príde naproti, dve silné ruky ma oblapia okolo pliec a zovrú v medvedom objatí. Voniam po talianskej omáčke a vanilkovom mydle na ruky, ktoré mám pri dreze v kuchyni, a mne sa z ničoho nič chce plakať.

„Ahoj, La La,“ oprie si bradu o vrch mojej hlavy a silno ma stisne. „Dlho sme sa nevideli.“

Objímam ho okolo jeho chrbta a položím mu dlane na lopatky. Pomaly vydýchnem nosom a hojdám nás zo strany na stranu. „Videli sme sa predsa pred dvoma týždňami,“ zamrmlám niekde do jeho hrude. „Sedeli sme na gauči a pozerali *Deň nezávislosti* dvakrát za sebou, lebo si sa nevedel odtrhnúť od Jefa Goldbluma.“

„Jasné, to bolo niečo s tou leteckou uniformou, však?“ Odťahne sa, ale ruky nechá položené na mojich pleciach. Takto zblízka vidím pehy, ktoré sa mu tiahnu cez nos a pod očami sa rozťahujú ako súhvezdia. Potlačím povzdych a on sa zamračí.

„Stella, čo sa deje?“